

ГРЕХЪТ

Драги читатели, ние сме създадени за Бога и единствено в Него намираме върховното блаженство, за което непрестанно копнее сърцето ни. Нищо друго извън Бога не може да ощастливи душата ни! Дайте на човека всичко, каквото пожелае. Той ще му се радва известно време, но след това ще стане равнодушен към него, почувствувал, че нещо друго, много по-възвишено, му липсва. Не тъй ли и детето се радва на всяка нова играчка, докато огладнее? Тогава захвърля играчката и търси хляб. Някакъв неизкореним вътрешен глад за правда, радост и мир в Духа Светаго (Рим.14:17) мъчи душата ни и не ни дава мира и сред най-шумните удоволствия на живота и сред най-завидните постижения в света!

Тоя благословен глад е глад за Бога. Прав е блажени Августин, като казва в своите “Изповеди” пред Бога: “Ти ни създаде за Себе Си, и нашето тревожно сърце е неспокойно, докато не намери успокоение у Тебе”.

Единственият Гост, Който може да ощастливи душата ни, е Бог. А щом Бог е върховното наше блаженство и най-висшето наше добро, явно е, че онова нещо, което ни препречва пътя към Бога, трябва да е най-голямото зло за нас. А такова зло е грехът.

Напразно някои непросветени люде търсят най-голямото зло за човека другаде, извън греха. Едни считат за най-голямо зло болестите, други бедността, трети смъртта. Но нито болестите, нито бедността, нито смъртта, нито каквото и да е друго земно бедствие може да бъде за нас толкова голямо зло, колкото грехът. Защото тия земни злочестини не ни откъсват от Бога, ако ние искрено Го търсим, а напротив, доближават ни до Него.

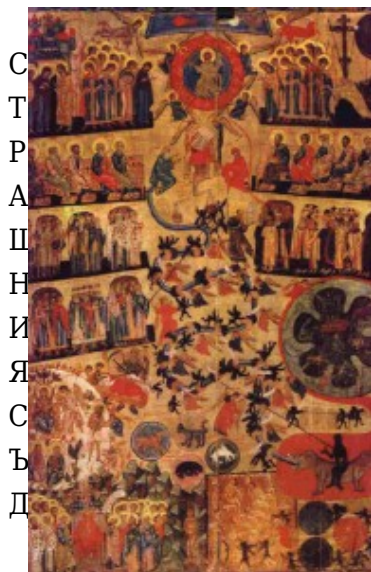
Св.апостоли били бедни, а мнозина обогатявали (2Кор. 6:10). Те и при бедността си били богати, защото са притежавали дивния Божий дар — небесната благодат, която още в този живот ги правила безкрай блажени! Нима бедността е могла да бъде голямо зло за тях, намерилите съкровището на вечния живот?!

Болестите не са най-голямото зло за човека, защото болестите на тялото, понесени със смирение, вяра и търпение, могат да излекуват душата, болна от грях, и да я доближат до Бога върховното благо на човека.

И смъртта за вярващия не е страшна, защото през нея като през врата се отива при любимия и любящ Бог, Който е приготвил за ония, които Го обичат, онова, което око не е виждало, ухо не е чувало и човеку на ум не е идвало (1 Кор. 2:9)!

А грехът е най-окаяната бедност на сърцето — бедност откъм съкровището на благодатта. Грехът е смъртоносна болест на душата, болест, която ни лишава от радостите на земята и от радостите на небето. Грехът е страшна и непрежалима духовна смърт, която навеки ни откъсва

от веселието на небожителите в рая и ни погребва в мрака на ада!

Няма, няма за човека по-голямо зло от греха! Той погубва тялото и душата. Той вгорчава тукашния и вечния живот. Той причинява раздорите в семействата, кавгите между съседите, недоразуменията между роднините. Той запалва огъня на злобата между хората. Той възгордява душата и я ожесточава. Той трови със завист сърцето. Той изпъжда от гърдите светите чувства и поканва демоните да се настанят там. Той ни откъсва от Бога. Той угасява всичко светло в сърцата ни. Той ни учи на лъжа, чревоугодие, егоизъм и сребролюбие. Той ни кара да злословим ближните си и да ги осъждаме. Той подтиква ръката ни към кражба. Той ни изпълва с гняв и ярост. Той ни шепне да отмъстим. Той върши всички безчинства, злодения, престъпления. Той причинява всички болести, страдания, неправди, насилия, кръвопролития и войни. Той е изпълнил душите на всички ни с непоносима духовна смрад. Той разлива тази смрад в отношенията помежду ни.

Питали ли сте се, защо е душно в света? Защо мъчно се живее? Защо не може да се понасяме един друг? Отговорът е: защото грехът е отровил атмосферата на живота. Ние всички сме болни от грях. И ако нелекуваните рани по тялото издават непоносима воня, колко по-страшно е зловонието на греха!

Както болестите на тялото могат да бъдат външни (видими) и вътрешни (скрити), тъй и греховете, като болести на душата, могат да бъдат видими и невидими. Ние често се успокояваме с това, че можем да скрием от очите на околните греховните рани на душата си. Минаваме за добри и порядъчни хора. Но от Бога нищо не можем да скрием. Неговите очи са по-светли от слънцето и проникват навсякъде. Ако можехме с помощта на някакви духовни рентгенови лъчи да видим скритото духовно състояние на всекиго от нас, или на целия човешки род, тъй както Бог вижда това, бихме изпаднали в ужас!

Грехът е едно безкрайно зло, понеже е оскърбление на безкрайния Бог. Господ ни е заповядал да не грешим. А ние грешим и с това оскърбяваме безкрайното величие на Твореца.

Словото Божие казва: *“Грехът е беззаконие”* (1 Иоан. 3:4). Това значи: грехът е нарушаване на Божия закон. Всеки нарушен закон, бил той граждански или природен, носи след себе си

наказание. Грехът като потъпкване на най-висшия закон светата Божия воля води към най-тежки наказания. Тия наказания биват временни и вечни. Временните Бог праша за вразумяване и изправление. Ако ние се покаем и примирим с Бога, ще се избавим от вечните наказания. Но ако останем ожесточени в греховете си, ако не желаем да се покаем за тях, ако упорствуваме в богопротивното си поведение, Бог ще ни остави да вървим, където щем.

Краят на греха е окончателното скъсване с Бога. И понеже Бог е щастието на човешкото сърце, скъсването с Бога е лишение от това щастие или вечна мъка. Щом грехът е толкова страшно по същината си и толкова гибелно по последиците си зло, как тогава всички ние лекомислено грешим? Как сме дошли дотам да се сприятелим по най-интимен начин с греховете си, да свикнем с тях до такава степен, че мнозина, ако не почти всички,

днес мислят, че грехът е нещо неизбежно в живота! И как сме могли и можем все още да търпим нечистотиите, праха и паяжините в стаичките на нашите сърца, живеейки с тъпо безчувствие в тоя безпорядък, сред зловонието на беззаконията си! Всичко това е просто необяснимо. Но то е факт. Огрубели, нравствено затъпели, ние сме станали безразлични към повиците на нашата собствена съвест и към грижата за спасението си... И това безразличие е стигнало дотам, че ние подценяваме тежината и съдбоносността на нашите злини. Смятаме, че нищо особено не вършим, когато грешим. О, ако бихме могли да измерим всичката тежест на греховете си и ако бихме ясно почувствували, че тая тежест ни тегли към дъното на ада, ние бихме били съгласни по-скоро земята да ни погълне и скалите да ни затрупат, отколкото да грешим и да прогневяваме Бога!

Ако си представим едни везни и на едното блюдо поставим човешките грехове, а на другото светостта на всички светли духове на небето и на всички праведници живели на земята, то всичката святост на небесата и земята не би могла да повдигне блюдото на човешката греховност. Само Божията сила може да го повдигне. Затуй Бог прати на земята Своя Единороден Син, Който да изкупи със Своята голготска жертва човешкия грях. Оттогава всички грехове на всички човеци от всички времена могат да бъдат простени, стига да се принесе покаяние за тях. Оттогава няма грях, който да тегне повече от тежестта на Божието милосърдие. "Бог толкоз обикна света, че отдаде своя

Единороден Син, та всякой, който вярва в Него, да не погине, а да има живот вечен." *"Ето Агнецът Божий, Който взима върху Си греха на света."*

Дерзайте, грешници! Има за нас избавление! Иисус Христос, Който понесе върху плещите Си греха на цялото човечество и Който заплати с кръстната Си смърт нашите дългове към Бога, може да понесе и нашите грехове върху раменете Си. Нали затова св. Андрей Критски се моли от името на всички нас, които тежко съгрешаваме пред Господа: *"Взemi от мене моето тежко греховно бреме и ми дай сълзи на покаяние!"* Но ние трябва именно да пролеем сълзи на покаяние! Защото има само два вида вода, която умива нечистотата на греховете: водата на кръщението и сълзите на покаянието. При това, както твърди св. Йоан Лествичник, "Изворът на сълзите след Кръщението е повече от Кръщението, макар тия думи да изглеждат малко

смели. Защото Кръщението ни очиства от предишните злини, а сълзите очистват греховете, извършени и след Кръщението. Като сме приели Кръщение в детска възраст, ние всички сме го осквернили, а със сълзите си отново го очистваме. И ако Божието човеколюбие не беше ни дало тях (сълзите на покаянието) едва биха се намерили такива, които се спасяват.”

Автор: Архим. Серафим (Алексиев)

Източник: Забравеното лекарство